

første Stykke, thi, naar han overhovedet har været straffet for Betleri og Løsgænger, hvad enten alene eller i Forbindelse med andre Forbrydere, saa er der den samme Formodning for, at han er ude af Stand til at skaffe sig det fornødne Erhverv, og derfor bør han da ogsaa behandles efter Reglen i det første Stykke, saa at det ikke kommer ham tilgode, at han tillige har været straffet for anden Forbrydelse. For at gjøre dette klart, er det, at vi have foreslaaet den Endring, som findes under Nr. 27. — Vndringsforslaget under Nr. 28 angaar kun Sprogrettelser. — Vndringsforslaget under Nr. 29 gaar kun ud paa at give Kapitel 6 en Overskrift for Symmetriens Stykke, idet alle de foregaaende Kapitler have det, og vi have da ment, at denne Overskrift kunde være omtrent saaledes: „Om Udgifterne i Anledning af særlige Trængs-tilfælde m. m. — Vndringsforslaget under Nr. 30 til § 62 er foranlediget ved Ytringer, der saaldt under Sagens 2den Behandling, og angaar navnlig Spørgsmaalet om, hvilken Forpligtelse der skal paahvile Personer, der lide af Syphilis, til at lade sig tage under Kur. Det blev dengang gjort gjældende af den høitærede Justitsminister, at det paa den ene Side maatte udtales, at det ikke nødvendigt skulde være en offentlig Lægebehandling, de underkastede sig, men at privat Lægebehandling ogsaa maatte være tilstrækkelig, og det blev endvidere fremhævet af ham, at vilde man sætte en saadan Forpligtelse ind i Lovgivningen, saa maatte der ogsaa sørges for, at der var Lvangsforholdsregler tilstede, for i fornødent Fald at sikkre dens Efterlevelse. Disse Hensyn tror jeg ere fyldestgjorte ved Vndringsforslaget, saaledes som det lyder. Det er udtalt deri, at det er tilstrækkeligt, at de Vedkommende have undergivet sig tilbørlig privat Lægebehandling, og det er fremdeles udtalt, at de Vedkommende i fornødent Fald kunne tvinges gjennem Bøder til at efterkomme deres Forpligtelse. — Vndringsforslagene under Nr. 31 og 32 ere ikke Andet end Rettelser, idet Citatet i de vedkommende Paragrafer vil blive tydeligere, naar Ordene: „I Slutningen“ udelades. — Vndringsforslaget under Nr. 33 gaar kun ud paa at give det sidste Kapitel i Loven en Overskrift, ligesom de foregaaende Kapitler have det. — Jeg skal nu afvente Motiveringen af de Forslag, der fra andre Sider ere stillede, forinden jeg udtaler mig videre.

Jessen: Ja, efter at Mindretallet igaar har tabt Hovedslaget, ville jo de Punkter, i hvilke vi med Hensyn til det nu foreliggende Afsnit af Loven dissentiere fra Flertallet, ikke kunne samle saa megen Interesse, som ellers vilde have været Tilfældet. Vi have dog den samme Trøst, som høves med Hensyn til andre tabte Hovedslag, at de Bindende ikke hjemmehørende Seirens Fruget, men at der endnu er Haab om, at der kan ske Forandring i, hvad der blev vedtaget igaar. — Min-

dretallets Forslag til § 45 gaar ud paa, ikke som den ærede Ordfører sagde, at opretholde den nuværende Tilstand, idet denne netop vil blive meget væsentlig forandret, ogsaa naar vort Forslag vedtages. Ved den Bestemmelse, som uden Indsigelse fra Mindretallets Side er indkommen i § 26, og hvorefter den Understøttelse, som af Opholdskommunen ydes under Familieforsørgerens Sygdom, enten til ham selv eller til hans Familie, ikke skal refunderes, er der nemlig lagt en meget stor Byrde paa Kommunen med Hensyn til Forsørgelsen af andetsteds hjemmehørende Fattige, som ikke har paahvilet den tidligere. Mindretallet har nu ment, at der ikke til denne Byrde burde føies den, at Kommunen skal give saadanne Personer fri Kur og Pleie i 6 Maaneder, medens Reglen hidtil har været 6 Uger, og jeg i det Mindste har ikke hørt nogen Grund for, at man paa den Maade skulde udvide Opholdskommunens Forpligtelse i meget, meget høi Grad. Naar vi i det Hele beholdt Refusionsretten og vilde, at Opholdskommunen kun skal forsørge de Fattige, som have vundet Forsørgelsesret der, saa er det jo en Undtagelse fra denne Regel, at vi lade denne Kommune give Ikke-Forsørgelsesberettigede fri Kur og Pleie i Sygdomstilfælde. At man nu saa stærkt vil udvide denne Undtagelse, som ogsaa har fundet Sted efter den hidtidige Lovgivning, at man vil lade denne Forpligtelse hvile paa Opholdskommunen i 6 Maaneder i Stedet for i 6 Uger, er Noget, som jeg ikke forstaa, at der kan være nogen Grund til, naar vi i Dvrigt beholde Forsørgelsesstedet uforandret. Jeg har nok hørt en Grund anført derfor, og det var den, at man derved i flere Tilfælde end tidligere vilde undgaa Korrespondance om Refusion, men det er et Argument, som det ærede Flertal jo ved dets tidligere Forslag i Dvrigt ikke har lagt synnelig Vægt paa, idet Flertallets tidligere Forslag angaaende Forsørgelsesstedet vilde have medført en i mange Tilfælde ganske forfærdelig Korrespondance, ligesom Korrespondancen jo ogsaa vil blive forøget ved Bestemmelsen om de 4 Maaneder, hvori en Person kan være fraværende fra Kommunen, uden at hans Forsørgelsesret derved afbrydes. Altsaa dette Argument, hentet fra Korrespondancen, forekommer det mig ikke, at der kan lægges nogen Vægt paa. Hvad jeg derimod, da den humane Side ogsaa er bleven fremdragen under dette i Dvrigt meget økonomiske interkommunale Spørgsmaal, vil sige, er, at det forekommer mig at ligge meget nær, at naar Opholdskommunen ikke faar Refusion for sine Udgifter i Anledning af en andetsteds hjemmehørende Fattigs Sygdom, da vil den være tilbøielig til at slippe, saa let fra Udgifterne i den Henseende som muligt, og dette vil raabenbart gaa ud over den Fattige. Det, at give Kur og Pleie til den Fattige, kan jo ske paa forskellig Maade, med større eller mindre Liberalitet, og den Fattige vil derfor — jeg retter denne Bemærk-